

Mientje Elvers van Raai

22-12-1920 – 15-02-2011

Levensgeschiedenis van Wilhelmina Theodora Elvers van Raai

Ma werd op 22 december 1920 te Beuningen geboren en kreeg als roepnaam de naam Mientje. Haar ouders heette Antonius van Raai en Wilhelmina Tap.

Zij was de jongste van de drie kinderen, allemaal dochters.

Haar oudste zus heette Nellie, dan kwam Truus en dan dus Mientje.

Toen ma twee maanden oud was stierf haar moeder en bleef haar vader achter met drie kleine kinderen. Haar vader was kapitein op de baggervaart en vaak lange tijd van huis.

Daarom groeide zij op bij tante Nel van Beuningen, die in Winssen woonde en negen kinderen had. Hier ging ze ook naar school.

Haar vader hertrouwde rond 1925 en uit dit huwelijk kwamen nog twee kinderen.

Maar de drie zusjes bleven toch het grootste deel van hun jeugd bij tante Nel wonen.

Zelf omschreef zij deze jeugdijaren als niet eenvoudig en was ze, als jongste van al die kinderen, vaak de Assepoester.

Tot aan haar verkeringstijd bleef zij in het dorp Winssen wonen. Op 16 jarige leeftijd leerde zij Lambertus Elvers kennen, die in Nijmegen woonde en waarmee zij op 6 juni 1942, tijdens de oorlog, op 21 jarige leeftijd trouwde.

Pa was slager en doceerde ook aan de slagervakschool. Zij gingen wonen aan de Prins Hendrikstraat vlakbij het Oranjesingel, naast het Belgisch Consulaat.

Op 9 oktober 1943 kregen zij hun eerste kind, een dochter, genaamd Riet.

In het najaar van 1944 werd door de Duitsers hun huis in brand geschoten en konden zij met z'n drietjes nog net op tijd vluchten uit het brandende huis. In hun kelder schuilden op dat moment rond de 50 mensen, gelukkig heeft niemand hierbij het leven gelaten. Na een aantal maanden kregen zij een tijdelijk huis in de Ziekerstraat waar in 1946 Ton werd geboren.

Hierna verhuisden zij naar Nijmegen – West, waar zij een huis kregen in een nieuwbouwwijk. Een ruim huis aan de Pastoor Zegersstraat waar achtereenvolgens Bert, Hans en Rene het gezin completeerden.

In die beginjaren na de oorlog ging pa werken als vertegenwoordiger bij de Koninklijke Vleeswarenfabriek Linthorst en later bij Homburg en bestierde ma het grote gezin. Makkelijk was dat niet mede als gevolg van haar kwetsbare gezondheid. Deze eerste jaren na de oorlog was

het zuinig aandoen. Vijf kindermondjes moesten worden gevuld. Naast al haar tijd die ze aan het gezin besteedde, nam ze ook de tijd om wekelijks eerst zondags later op zaterdagavond naar de mis te gaan. Als gelovige was de kerk voor haar een plaats die haar steun en vertrouwen gaf, al liep ze daar nooit reclame voor te maken.

Een groot deel van haar leven was ze bezig met de huishouding en de dagelijks zorgen. Zorgen dat de kinderen op tijd naar school gingen, wassen en strijken, het huis werd schoongemaakt en zorgen dat het eten op tijd op tafel stond. Ook voor de familie was er tijd.

Elke dinsdag kwam opoe Elvers, samen met de zussen van pa, Annie en Co, bij ons thuis.

's Avonds kwamen dan vaak ook nog andere familieleden en werd er tot diep in de avond gekaart. Het was een drukte van jewelste maar heel gezellig. Deze dinsdagavonden zouden doorgaan tot eind jaren zeventig.

In 1962 trouwde dochter Riet met Virgilio en in dat zelfde jaar werd ma haar eerste kleindochter, Yvonne, geboren. In 1963 verhuisden Riet en Virgilio, tot groot verdriet van ma en pa, naar Aruba. Verschrikkelijk vonden ze dit, zo ver weg. Maar er zat ook een keerzijde aan. Terugkijkend weten we nu dat ma, omdat Riet daar met haar gezin ging wonen, zij tot haar 86-ste leeftijdjaar op familiebezoek en vakantie naar Aruba zou gaan. Natuurlijk was zij ook in 2000 aanwezig bij het huwelijk van Riet met Bas.

Op Aruba is ze minstens 40 maal geweest, soms één maand maar ook weleens een half jaar. Aruba heeft een speciale plaats in haar leven gekregen, een plaats waar zij warme en fijne herinneringen aan had en trots over kon vertellen.

In 1968 startte pa een zelfstandig bedrijf. Een groothandel voor vleeswaren en conserven.

Ook ma droeg haar steentje bij en werd ingeschakeld om fabrieksvertegenwoordigers en directeuren te ontvangen in onze huiskamer en te voorzien van koffie met een speculaasje. Daarnaast nam ze vele bestellingen van klanten op via de telefoon.

Dit alles deed ze gewoon tussendoor tijdens al haar normale gangbare huishoudelijke werkzaamheden.

Vanaf 1970 zat ma samen met pa elk weekend in hun mooie stacaravan en genoten van de rust en de natuur op Heumensoord.

In 1977 overleed haar Lammie, na een ziekbed van bijna een jaar aan longkanker. Op dat moment waren Ton, Bert en Hans al getrouwd en woonde alleen Rene nog thuis. Rene werkte bij pa in de zaak en nam de zaak over.

Ze is dan intussen al oma van vier kleinkinderen, drie op Aruba, Yvonne, Monica en Rene en één in Nederland, Sandra de dochter van Ton en Nicole.

Ma vond het heel moeilijk om de draad weer op te pakken en kon niet tegen het alleen zijn.

Dagelijks vluchtte ze naar haar schoonzus Annie (de oudste zus van pa) en zwager Wim en sliep daar vaak in de logeerkamer. Annie was naast haar schoonzus ook haar beste vriendin en met dit gezin zijn de zeer warme contacten altijd gebleven. Dat blijkt ook uit het feit dat tot aan de dag van vandaag Riet, de dochter van Annie en Wim, wekelijks bij ma op bezoek bleef komen.

In 1979 bloeide de liefde op als ma Rien, een oude vriend en collega uit de werkring van pa, weer ontmoette. Rien, woonachtend in Amsterdam, was in 1976 weduwnaar geworden. De ene week zaten ze in het huis van Rien te Amsterdam de andere week in Nijmegen. Samen waren ze heel gelukkig en alle kinderen, zowel aan de Elvers maar ook aan de Lankamp kant waren blij dat zij het samen zo fijn hadden.

Als ze in 1982 samen met Rien uiteindelijk voor Nijmegen hebben gekozen om daar permanent te gaan wonen en niet meer op en neer te reizen, slaat het noodlot toe. Bij Rien openbaarde zich eind 1982 een levensbedreigende ziekte, non-hodgkin. In november 1983 overleed Rien in Nijmegen en verloor ma voor de tweede maal haar geliefde. Ma was weer alleen.

Intussen waren er nog vijf kleinkinderen geboren, Debby en Stefan, de kinderen van Bert en Wilma en Maaïke, Chantalle en Hanneke, de kinderen van Hans en Ine.

De teller staat dan op negen kleinkinderen. In de loop van de jaren komen er nog twee kleinkinderen bij, Mike en Davey, de kinderen van Rene en Helga.

Er zijn dan vijf kinderen, elf kleinkinderen en inmiddels ook tien achterkleinkinderen.

Na de dood van Rien verhuisde zij in 1985 naar de Meiberg, een seniorenflat in de Dukenburg in Nijmegen. Hier leerde zij bij toeval in 1995 Ton Toonen kennen en al snel hebben zij een intense interesse en vriendschap voor en met elkaar.

Tot aan zijn dood in 2005, Ton werd 93, waren ze veel samen en genoot ma van deze vriendschap, de wederzijdse kinderen, de vele kleinkinderen en achterkleinkinderen.

Na de dood van Ton werd het voor ma moeilijker. Haar geheugen liet haar steeds meer in de steek en in april 2008 verhuisde zij naar verzorgingshuis "Doekenborg". Intussen was het duidelijk geworden dat ze aan het dementeren was. Ook haar gezondheid was zeer broos. Vaak belde zij 's avonds of ze opgehaald kon worden van de camping, want ze wou nu naar huis. Als je haar had gerustgesteld en zei dat je haar morgen op zou komen halen, wou ze wel een nachtje blijven slapen op de camping.

In december 2009, vijf dagen voor haar 89-ste verjaardag kwam zij op haar kamer te vallen en brak haar bovenbeen en haar pols. Na een 4-uur durende operatie in het UMC St Radboud werd zij 19 januari voor revalidatie opgenomen in Verpleeghuis Joachim en Anna.

Hier bleef ze uiteindelijk en werd ze liefdevol verzorgd tijdens haar laatste levensjaar. Eerst op de Brug vervolgens op de Klarinet.

Afgelopen december, werd ma 90 jaar. Rene en Sibylla organiseerden samen met zus Riet en de broers een groot feest in villa Sterrenbosch te Wijchen. Ma was het middelpunt en straalde.

Als een trotse dame, een grand lady, nam ze de vele felicitaties in ontvangst. Voor iedereen had ze een vriendelijk woord, “ooo wat leuk dat jij er bent, fijn dat je bent gekomen, goh leuk jou weer te zien”. De meeste namen wist ze niet meer, maar ze voelde het hoort bij haar en het was bekend, dus was het goed.

Vrijdag 4 februari werd ze op de grond voor de recreatieruimte van haar afdeling gevonden. Ze was vanuit de huiskamer zonder rollater op stap gegaan. Deze vergat ze gewoon. Bij deze val had ze opnieuw, maar nu aan de andere kant haar pols en heup gebroken. Ze werd opgenomen in het Canisius Wilhelmina Ziekenhuis, waar ze de volgende dag werd geopereerd. Aanvankelijk dachten wij, ze gaat het weer redden, maar ma vond het goed zo en weigerde haar eten.

Afgelopen vrijdag 11 februari kreeg ze in aanwezigheid van al haar kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen en haar nichtje Riet, de ziekenzalving.

Op dinsdag 15 februari 2011, na een strijd van vier dagen waarbij constant haar kinderen, kleinkinderen en ook haar nichtje Riet hadden gewaakt hield haar hart op te kloppen.

Het is zo goed.

Vandaag begeleiden wij haar naar haar laatste plek waarna haar as, na de crematie in het graf van pa zal worden bijgezet. Riet zal een beetje as meenemen naar ma haar geliefde Aruba en dit uitstrooien bij het beroemde kerkje aan zee "Alto Vista".

Lieve Ma bedankt voor wie je was en hoe je was.
Voor ons was je de allerliefste moeder, oma en grootoma.
In ons zul je voortleven.

In memoriam uitgesproken door Hans Elvers

Wij danken u hartelijk voor uw belangstelling en medeleven.

Riet en Bas
Ton en Nicole
Bert en Wilma
Hans en Ine
René en Sibylla
Kleinkinderen en achterkleinkinderen
19 februari 2011

Ma op Aruba in de tuin van Riet

22 december 2010, 90 jaar, haar laatste verjaardag met haar kinderen

als je grijs kunt zijn, veel later
en je huid is diep doorgroefd;
als je hand dan beeft en gaat er
alles fout dat je bedreeft.
als 't leven wankelt, dagen tot
een sleur zijn. Als je pijn
voelt in niet begrepen vragen,
kal er een verlangen zijn
om slechts aan een naam te
denken, in je angst verdriet en pijn;
die kal liefde en bijstand schenken
en die naam kal „mama“ zijn.

December 1995, geschreven voor Riet, door ma